

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobců a) B.K., b) M.D., c) A.Š., d) M.S., e) spolku Občané za svá práva**, se sídlem Plzeň, Zátíší 600/9, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, za účasti **osoby zúčastněné na řízení M.K., o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.2.2015, č.j. RR/4899/14,**

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4.2.2015, č.j. RR/4899/14, a rozhodnutí Městského úřadu Klatovy ze dne 26.9.2014, č.j. OVÚP/5469/14/Ma, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni a) náklady řízení ve výši 3.000 Kč, žalobkyni b) náklady řízení ve výši 3.000 Kč, žalobkyni c) náklady řízení ve výši 3.000 Kč, žalobkyni d) náklady řízení ve výši 3.000 Kč, žalobci e) náklady řízení ve výši 3.000 Kč, a to vše do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobkyně a) – d) a žalobce e) se svými žalobami domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.2.2015, č.j. RR/4899/14 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu Klatovy (dále jen „stavební

úřad“ nebo „prvoinstanční orgán“) ze dne 26.9.2014, č.j. OVÚP/5469/14/Ma (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno; žalobkyně a) – d) i žalobce e) požadovali rovněž zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

Prvoinstančním rozhodnutím byla dodatečně povolena terénní úprava spočívající v rozdělení stávající vodní plochy Švihov na části pozemku p.č. 714/5 – zahrada o výměře 953 m² odděluje vodní plochu na pozemku p.č. 714/6 vodní plocha o výměře 427 m² v k.ú. Švihov u Klatov od vodní plochy na pozemku p.č. 714/2 o výměře 265 m² v k.ú. Švihov u Klatov.

II.

Žaloba žalobkyň a) – d)

Žalobkyně a) – d) v úvodních částech své žaloby uvedly, že jsou vlastníci nemovitostí, které jsou sousedními ve vztahu k pozemkům, na kterých byly provedeny dodatečně povolené terénní úpravy, a že jejich vlastnická práva jsou napadeným rozhodnutím přímo dotčena. Žalobkyně též připomněly předchozí řízení u zdejšího soudu (sp.zn. 57 Ca 15/2006, sp.zn. 57 Ca 70/2007, sp.zn. 57 Ca 100/2008, sp.zn. 57 Ca 128/2006, sp.zn. 30 A 10/2011, sp.zn. 57 A 9/2013), resp. Nejvyššího správního soudu (sp.zn. 2 As 12/2008, sp.zn. 2 As 69/2014), která se v této věci již konala. Konkrétní žalobní námitky žalobkyň uplatnily v bodech IV. – VII. žaloby. Pod bodem IV. žaloby žalobkyně namítaly, že žalovaný potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu, přestože ten v řízení hrubým způsobem porušil kogentní právní normu, zejména § 4 odst. 3, 4 a § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), když prováděl dokazování, aniž by o něm žalobkyně předem vyrozuměl. Žalobkyně tak neměly možnost se vyjádřit ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, a vykonat v plném rozsahu své právo na uplatnění námitek k ochraně jejich práv a oprávněných zájmů. Žalobkyně neměly možnost vyjádřit se k předmětu řízení - terénním úpravám. Pokud stavební úřad prováděl kontrolní prohlídku stavby, prováděl ji v rámci plnění jeho dalších úkolů, takže k ní žalobkyně nemohly být přizvány. Co při ní zjistil a co nezjistil, co a jakým způsobem ověřoval a co naopak ponechal bez povšimnutí, je právně relevantním pouze pro opatření stavebního úřadu vůči stavebníkovi k zajištění podmínek rozhodnutí, které bylo ovšem později zrušeno. Pro vydání dodatečného stavebního povolení je nezbytné provést ohledání terénních úprav za účasti žalobkyň, aby se tak mohly vyjádřit ke všemu, co při něm vyjde najevo, tedy i k takovým skutečnostem, které při kontrolní prohlídce najevo nevyšly, anebo i vyšly, ale stavební úřad se jimi nezabýval, jelikož se nedotýkaly stavebníkových práv, avšak mohly se týkat práv a oprávněných zájmů žalobkyň, což bylo irelevantní při kontrolní prohlídce stavby, ale je relevantním v řízení o jejím dodatečném povolení. Pod bodem V. žaloby žalobkyně namítaly, že žalovaný potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu, přestože v řízení nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu nezbytném pro soulad rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Pokud žalovaný tvrdí, že stavební úřad spolehlivě zjistil stav věci a že zjistil skutečný stav, o kterém nejsou pochybnosti, toto jeho tvrzení je nepravdivé. Žalobkyně mají a po celou dobu řízení vznášely své důvodné pochybnosti o tom, že skutečné provedení terénních úprav není v souladu s předloženou dokumentací, protože ta nebyla pořízena podle § 125 odst. 1 stavebního zákona. Další pochybnosti mají o dodržení podmínek rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 9.6.2004, č.j. MŽP 4158/04-620/712/04, zejména o velikosti vodní plochy,

tedy její retenční kapacity, protože podle údajů v katastru nemovitostí je skutečný rozsah vodní plochy podstatně menší. Tvrdí-li žalovaný, že stavební úřad nebyl povinen nařídit nové ohledání na místě, protože stavební zákon ve znění platném do 31.12.2012 nepředepisuje ohledání na místě jako povinné, toto jeho tvrzení je také nepravdivé. Zaprvé - žalobkyně neusilují o nové ohledání, protože doposud v řízení žádné nebylo. Zadruhé - ohledání bylo podle tehdy platné úpravy nezbytné, když je stavební úřad měl za účelné. V tomto řízení je za účelné považoval, protože oznámením ze dne 2.6.2010, č.j. OVUP/4023/10/Ma, účastníky pozval k ústnímu jednání na den 1.7.2010 a ústní jednání spojil s ohledáním na místě. V bodu VI. žaloby žalobkyně namítaly, že žalovaný potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu, přestože nebyly vypořádány jejich věcné námitky proti obsahu a formě odborných posudků, o něž se správní rozhodnutí opírá. Konečně v bodě VII. žalobkyně uvedly, že stavební úřad v novém rozhodnutí dodatečně povolil terénní úpravy nikoli v celém jejich rozsahu, jak byly povoleny v roce 2006 a jak je následně stavebník provedl. Stavební úřad dodatečně povolil pouze jejich část spočívající v rozdělení původní vodní plochy. O ostatních terénních úpravách spočívajících ve zvýšení okolitého terénu a zmenšení zbývajících vodní plochy, jejichž povolení bylo rovněž zrušeno, stavební úřad ani žalovaný nerozhodly. Žalovaný se nevypořádal s jednotlivými odvolacími důvody, všechna odvolání odbyl, aniž by správnost odvoláním napadeného rozhodnutí prokázal vyvrácením odvolacích bodů. Ztotožnil se se závěry stavebního úřadu a s odůvodněním jeho rozhodnutí, které ale stejným způsobem obešlo námitky žalobkyň a správnost rozhodnutí nepotvrdilo vyvrácením námitek. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného nesplňuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný nerespektoval právní názor Krajského soudu v Plzni vyslovený v rozsudku ze dne 28.2.2014, č.j. 57 A 9/2013, ani názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 20.11.2014, č.j. 2 As 69/2014, ačkoli vázanost právním názorem soudu může být prolomena pouze v důsledku nových skutkových zjištění, popř. změny právní úpravy (6 Ads 27/2006-50), kteréžto okolnosti v daném případě nenastaly. Žalobkyně k odůvodnění žaloby odkázaly i na vše to, co uvedly v žalobě podané dne 30.1.2013 proti předchozímu rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2012, č.j. RR/3495/12, neboť všechny v ní podrobně uvedené skutečnosti stále existují a stanoviska žalobkyň k nim nadále platí. Stále se obávají, že terénní úpravy mají negativní vliv na jejich domy, protože významným zmenšením plochy rybníka na pozemcích p.č. 714/2 a 714/6 se významně snížila jeho retenční schopnost v období letních přívalových srážek a jarních tání sněhu. V důsledku toho a změny vodních poměrů vlivem zatížení půdy novou zeminou stoupla hladina svrchní hladiny spodní vody a ta nyní negativně ovlivňuje základy a nosné konstrukce jejich domů, které byly postavené v době existence rybníku a před terénními úpravami, a jestliže rybník sloužil jako dostatečná protipovodňová ochrana, základy jejich domů nemusely být opatřeny žádnými mimořádnými protipovodňovými izolacemi. Vysoká vlhkost v suterénech domů žalobkyň byla v řízení zjištěna. „První žalobkyni“ navíc již vzniká na jejím domě škoda, neboť po provedení terénních úprav ve sklepech domu vznikají na stěnách mokvající plochy a tvoří se plísňe, opadávají omítky a může docházet i k ohrožení základového zdiva. V důsledku této nadměrné vlhkosti jsou sklepy domu nepoužitelné k jejich původním účelům - ke skladování palivového uhlí a potravin.

III.

Žaloba žalobce e)

Žalobce e) ve své žalobě namítal, že prvoinstanční orgán hrubě porušil § 4 odst. 3, 4 a § 51 odst. 2 správního řádu tím, že prováděl ohledání na místě, která uvádí ve správním spisu, ale žalobce o nich předem nevyrozuměl, tudíž žalobce neměl příležitost vyjádřit se ke všemu, co za řízení vyšlo najevo a vykonat tak v plném rozsahu své právo na uplatnění námitek k ochraně přírody a krajiny. Prvoinstanční orgán se pokusil žalobce z řízení vyloučit. Dne 27.5.2010 vydal usnesení o tom, že není účastníkem řízení. Potvrzující rozhodnutí žalovaného ale Krajský soud v Plzni zrušil rozsudkem ze dne 31.1.2012, č.j. 57 A 58/2010-27. Že je žalobce účastníkem řízení pak byl žalovaný na základě tohoto rozsudku nucen uznat rozhodnutím ze dne 5.4.2012, č.j. RR/1017/12. Prvoinstanční orgán neprovedl ohledání na místě, které nařídil. Dne 2.6.2010 oznámil účastníkům zahájení řízení, pozval je k ústnímu jednání na den 1.7.2010 a spojil je s ohledáním na místě. Provedl však jen ústní jednání. Ohledání na místě neprovedl, protože „první zúčastněný“ ostatním účastníkům řízení zakázal vstup na své pozemky a k předmětné terénní úpravě. Žalobce prvoinstančnímu orgánu navrhl, aby „prvního zúčastněného“ poučil o jeho povinnosti ohledání strpět, případně aby si vynutil přístup podle § 173 odst. 1 stavebního zákona, ale úřední osoby se „prvního zúčastněného“, který závažným způsobem ztížil postup v řízení, zjevně bály. Ústní jednání nevedly na místě stavby, kam bylo svoláno, ale na veřejné komunikaci před vchodem k domu, odkud na předmětné terénní úpravy není vidět. Názor žalovaného, že účastníci řízení mohou vstupovat na cizí pozemky jen se souhlasem vlastníka pozemku, nemá žádnou oporu v zákoně. Podle § 54 odst. 1 správního řádu je vlastník věci, která má být ohledána, povinen strpět její ohledání na místě. O provedení tohoto důkazu musí být podle § 51 odst. 2 správního řádu účastníci včas vyrozuměni, a tudíž mají i procesní právo být mu přítomni, aby se k tomu, co při něm vyjde najevo, mohli vyjádřit, případně proti tomu uplatnit jejich námítky. Žalobce dále uvedl, že prvoinstanční orgán dodatečně povolil jen část předmětných terénních úprav spočívajících v rozdělení původní vodní plochy. O ostatních nerozhodl, pročez terénní úpravy spočívající ve zvýšení okolitého terénu, jeho vyrovnaní a zmenšení zbývajících vodní plochy zůstávají nadále bez veřejnoprávního titulu, ačkoliv řízení bylo zahájeno i o nich, jelikož o jejich dodatečné povolení první zúčastněný také žádal. Žalobce nebyl prvoinstančním orgánem vyrozuměn o zastavení řízení o této části terénních úprav. Žalobce proto pojal důvodné podezření, že terénní úpravy nejsou provedeny podle předložené dokumentace a prvoinstanční orgán před žalobcem tuto skutečnost zatajuje. Další námítky žalobce spočívaly v tvrzení, že prvoinstanční orgán v dodatečném povolení nestanovil podmínky pro dodržení výjimky podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných kriticky ohrožených a silně ohrožených živočichů, které byly „prvnímu zúčastněnému“ uloženy rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 9.6.2004, č.j. MŽP 4158/04-620/712/04. Není splněna 3. podmínka. Velikost vodní plochy není nejméně 200 m² a velikost mokřadu není nejméně 150 m². Součet jejich velikostí podle katastrální mapy není ani 300 m². Že by byly splněny některé další předepsané parametry, prvoinstanční orgán v řízení neověřil. Nebylo zjištěno splnění 4. podmínky, přestože „první zúčastněný“ porušil 9. podmínku a předem nenahlásil zahájení prací. Stavební úřad neprovedl zemní sondy, aby si ověřil, že provedený násep je skutečně pouze zemní bez použití jiných materiálů, jako např. beton. V jihozápadním rohu jezírka je navezený další materiál, který zjevně obsahuje nezemní hmoty a zároveň mění skutečný tvar nově vytvořené vodní plochy v rozporu s předloženou dokumentací. A tuto vodní plochu i více zmenšuje. Protože v řízení nebylo zjištěno, o jaký materiál se jedná, není jisté, že vodu jezírka neznečišťuje. Žalobce dále uvedl, že vodní nádrž na pozemku „prvního zúčastněného“ je průběžně znečišťovaná

fekáliemi, které do ní pronikají odtokovou rourou přepadu, který je napojen na kanalizační přípojku rodinného domu, což je v rozporu s předpisy. Tato kanalizační přípojka je dokonce napojená do staré veřejné kanalizace, která není zakončená do městské ČOV, což je rovněž v rozporu s předpisy. Tuto přípojku, kterou „první zúčastněný“ provedl bez povolení, stavební úřad dodatečně povolil, aniž by ověřil, že její skutečné provedení odpovídá předložené dokumentaci. Toto odkanalizování domu „prvního zúčastněného“ pak znečišťuje fekáliemi celou lokalitu, v níž se vyskytují chráněné druhy živočichů. „První zúčastněný“ tvrdí, že přebytečné vody z jarních tání a z přívalových dešťů, které jezírko na jeho pozemku nepojme, jsou z něho odváděny odtokem napojeným do dešťové kanalizace. Žalobce trvá na nepravdivosti tohoto tvrzení, namítá a tvrdí výše uvedené, avšak touto námitkou proti dokumentaci a proti tvrzení prvního zúčastněného se prvoinstanční orgán vůbec nezabýval. Dle žalobce byly výše popsanými způsoby v řízení před prvoinstančním orgánem poškozeny jak zájmy na ochraně přírody a krajiny, tak i žalobcova procesní práva, jimiž je zmocněn zájmy na ochraně přírody a krajiny ve správních řízeních hájit. Porušení právních předpisů je v prvoinstančním i napadeném rozhodnutí tak hrubé, že jejich zrušení je nejen v zájmu na ochraně přírody a krajiny, ale především v zájmu na obecném dodržování zákonnosti. Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 28.2.2014, č.j. 57 A 9/2013, a následně i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20.11.2014, č.j. 2 As 69/2014, vyslovily závazný právní názor na řádný postup v tomto správním řízení, ale prvoinstanční orgán ani žalovaný se jejich závazným právním názorem neřídily a v řízení pokračovaly úplně stejnými kroky, kterými obcházel zákon i předtím. Žalobce má za to, že novému rozhodnutí prvoinstančního orgánu a žalovaného nepředcházely ani změny právní úpravy, ani nové skutečnosti (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 27/2006), které by je zprostily povinnosti řídit se závazným právním názorem soudů. Prvoinstanční orgán a žalovaný nerespektují rozhodnutí soudů.

IV.

Vyjádření žalovaného k žalobě žalobkyň a) – d)

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby žalobkyň a) – e). Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně byly o provádění dokazování vyrozuměny a byly seznámeny se vším, co stavební úřad na místě terénních úprav zjistil. Podle stavebního zákona platného do 31.12.2012 nebylo v řízení o dodatečném povolení stavby ohledání na místě povinné, a pokud byl stavebnímu úřadu znám stav provedených terénních úprav, nemusel v novém projednání věci znovu ohledání na místě nařizovat. Žalobkyním bylo i v novém projednání věci umožněno vyjádřit se ke zjištěným skutečnostem a uplatňovat námitky k ochraně svých práv, ale této možnosti nevyužily. V řízení byl ověřen soulad předložené dokumentace se skutečným provedením terénních úprav při závěrečné kontrolní prohlídce a splnění podmínek z rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 9.6.2004 č.j. MŽP 4158/04-620/712/04 ověřila Česká inspekce životního prostředí při kontrole ze dne 15.8.2013. Žalovaný dále pokračoval tím, že v řízení o dodatečném povolení vedeném podle stavebního zákona platného do 31.12.2012 není ohledání na místě povinné. Stavební úřad v novém projednání věci shromáždil dostatek podkladů k tomu, aby mohl na základě spolehlivě zjištěného stavu věci rozhodnout, ohledání na místě nebylo nutné provádět. Žalovaný dále s odkazem na odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu a na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že podle jeho názoru se stavební úřad s námitkami žalobkyň věcně vypořádal. S podklady, které stavební úřad do

spisu doplnil v průběhu nového projednání věci, se ani jedna z žalobkyň neseznámila a námitky k nim neuplatnila. Žalovaný rovněž uvedl, že projektová dokumentace, která byla předložena v řízení o dodatečném povolení terénních úprav, řeší provedené terénní úpravy jako celek a jako celek byly také dodatečně povoleny. Stavební úřad rozhodoval o žádosti, která mu byla předložena, a neshledal rozpory dokumentace a skutečného provedení terénních úprav. Žalovaný své vyjádření zakončil konstatováním, že se vypořádal se všemi odvolacími body, jeho rozhodnutí je přezkoumatelné a nebylo vydáno v rozporu s právním názorem správních soudů. Ani v jednom z rozsudků nebylo stavebnímu úřadu uloženo provést nové ohledání na místě. Soudy konstatovaly, že pokud se ohledání na místě koná, mají účastníci řízení právo se ho účastnit přímo na místě. Žalovaný má za to, že v řízení o dodatečném povolení terénních úprav bylo prokázáno, že tyto terénní úpravy nemají negativní vliv na rodinné domy žalobkyň a že jejich hmotná práva tedy nejsou porušena. Námitky žalobkyň považuje žalovaný za nedůvodné.

V.

Vyjádření žalovaného k žalobě žalobce e)

Žalovaný navrhl i zamítnutí žaloby žalobce e). Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce měl možnost uplatňovat v řízení námitky a vyjadřovat se ke skutečnostem, které byly v řízení zjištěny. Po doplnění podkladů pro rozhodnutí umožnil stavební úřad žalobci se s nimi seznámit a uplatnit námitky. Žalobce se s podklady pro rozhodnutí neseznámil a námitky neuplatnil. Z uvedených skutečností je zřejmé, že stavební úřad zachoval všechna procesní práva žalobce, ale ten všech svých procesních práv nevyužil. Žalobce byl o provádění dokazování vyrozuměn a byl seznámen se vším, co stavební úřad na místě terénních úprav zjistil. Podle stavebního zákona platného do 31.12.2012 nebylo v řízení o dodatečném povolení stavby ohledání na místě povinné, a pokud byl stavebnímu úřadu znám stav provedených terénních úprav, nemusel v novém projednání věci znovu ohledání na místě nařizovat. Žalobci bylo i v novém projednání věci umožněno vyjádřit se ke zjištěným skutečnostem a uplatňovat námitky k ochraně svých práv, ale této možnosti nevyužil. Projektová dokumentace, která byla předložena v řízení o dodatečném povolení terénní úprav, řeší provedené terénní úpravy jako celek a jako celek byly také dodatečně povoleny. Výjimka podle ustanovení § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny byla Ministerstvem životního prostředí udělena formou správního rozhodnutí a v takovém případě stavební úřady podmínky z rozhodnutí dotčeného orgánu do podmínek rozhodnutí stavebního úřadu jednotlivě neuvádějí, ale odkazují na rozhodnutí dotčeného orgánu. Tímto způsobem stavební úřad postupoval. V řízení byl ověřen soulad předložené dokumentace se skutečným provedením terénních úprav při závěrečné kontrolní prohlídce a splnění podmínek z rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 9.6.2004 č.j. MŽP 4158/04-620/712/04 ověřila Česká inspekce životního prostředí při kontrole ze dne 15.8.2013. Námitku týkající se znečišťování vodní plochy fekáliemi považuje žalovaný za ničím nepodloženou - žalobce neuvádí, z čeho je zřejmé, že tato skutečnost opravdu nastává. Žalovaný trvá na tom, že rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s právním názorem správních soudů. Ani v jednom z rozsudků nebylo stavebnímu úřadu uloženo provést nové ohledání na místě. Soudy konstatovaly, že pokud se ohledání na místě koná, mají účastníci řízení právo se ho účastnit přímo na místě. Žalovaný považuje námitky žalobce za nedůvodné a trvá na tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právním i předpisy.

VI.

Replika žalobkyň a) – d)

Žalobkyně a) – d) se v replice k vyjádření žalovaného k jejich žalobě nejprve ohradily vůči tvrzení žalovaného, že „byly o provádění dokazování vyrozuměny a byly seznámeny se vším, co stavební úřad na místě terénních úprav zjistil“. Dle žalobkyň provedl stavební úřad dne 1.7.2010 pouze ústní jednání, od ohledání na místě upustil a o tom, že ohledání provedl jindy, žalobkyně již nevyrozuměl. Údajnou nepovinnost ohledání na místě žalovaný opět tvrdí nepravdivě. K tomu žalobkyně blíže odkázaly na bod V., třetí odstavec, své žaloby a rozsudky zdejšího soudu (sp.zn. 57 A 9/2013, strana 10, odstavec 3 a následující) a Nejvyššího správního soudu (sp.zn. 2 As 69/2014, odstavce 13, 14 a 15). Žalobkyně proto mají důvodné pochybnosti jak o tom, že jim stavební úřad umožnil vyjádřit se ke všem pro ochranu jejich práv relevantním skutečnostem, tak o tom, že skutečné provedení terénních úprav je v souladu s předloženou dokumentací a že jsou splněny všechny podmínky uložené uvedeným rozhodnutím Ministerstva životního prostředí. K tvrzení žalovaného, že „s podklady, které stavební úřad do spisu doplnil v průběhu nového projednávání věci, se ani jedna ze žalobkyň neseznámila“, žalobkyně uvedly, že jejich právem je seznámit se po skončení dokazování se všemi podklady rozhodnutí, avšak v situaci, kdy chybí jeden z nejdůležitějších důkazů - ohledání na místě (dř. místní šetření) - bylo by seznamování se s neúplným spisem pro žalobkyně zbytečně zatěžující. Stran vyjádření žalovaného, že „projektová dokumentace ... řeší provedené terénní úpravy jako celek a jako celek byly také dodatečně povoleny“, žalobkyně poukázaly na skutečnost, že rozsudkem zdejšího soudu ze dne 12.12.2008, č.j. 57 Ca 128/2006, bylo zrušeno územní rozhodnutí pro předmětnou stavbu, pročež správní orgán překročil pravomoc danou mu ustanovením § 129 odst. 3 věta druhá stavebního zákona, které mu předepisuje postupovat v řízení o dodatečném povolení stavby podle § 111 až 115 stavebního zákona, tj. musí přezkoumat soulad předložené dokumentace mj. s podmínkami územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. Vzhledem k absenci územního rozhodnutí i územního souhlasu správní orgán tento přezkum nemohl provést, a proto jej ani neprovedl, ač mu to stavební zákon přímo ukládá za povinnost, čímž se jedná o nedostatek řízení, v jehož důsledku je správní rozhodnutí nepřezkoumatelné. Jestliže totiž bylo zrušeno územní rozhodnutí, bylo zrušeno i rozhodnutí o námitkách v něm uplatněných a o těchto námitkách správní orgán znovu nerozhodl, jelikož rozhodoval v řízení o vydání dodatečného stavebního povolení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4.2.2009, č.j. 1 As 79/2008-128, je-li územní rozhodnutí zrušeno, může být o námitkách účastníků rozhodnuto v novém územním rozhodnutí odlišně, i když stavba byla na základě stavebního povolení realizována. K tvrzení žalovaného, že „se vypořádal se všemi odvolacími body“, žalobkyně odkázaly na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28.2.2014, č.j. 57 A 9/2013, zejména na jeho stranu 8, článek V., odstavec pátý a následující, v nichž se velice podrobně a srozumitelně řeší postup při provádění důkazu znaleckým posudkem, který však bohužel ani stavební úřad ani žalovaný nedodržely. Na absenci řádného vypořádání námitek žalobkyň proti znaleckému posudku ze dne 9.7.2012, č. ZU-390/2012, o který se evidentně opírá rovněž nové rozhodnutí stavebního úřadu, poukázal i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20.11.2014, sp.zn. 2 As 69/2014. Na všech tehdy uvedených námitkách žalobkyně totiž stále trvají. Žalobkyně uzavřely, že správní rozhodnutí bylo opět vydáno v rozporu se stavebními a správními předpisy, jelikož projednávaná stavba zásadně mění vodní poměry v území tak, že tyto nepřiměřeným

způsobem zasahují do okolitých pozemků a na stavbách na nich postavených působí škody, a správní řízení, které stavební úřad o věci vedl, opět trpělo zásadními a nezhojitelnými vadami, kterými byly poškozeny žalobkyně i na jejich procesních právech, neboť jim byla odeprána možnost účinně hájit jejich hmotná práva a oprávněné zájmy.

VII.

Replika žalobce e)

Žalobce e) v replice k vyjádření žalovaného k jeho žalobě uvedl, že jej správní orgán předem nevyrozuměl o úkonech nalézacího řízení, v důsledku čehož žalobce neměl možnost seznámit se se všemi existujícími rozhodnými skutečnostmi a nemohl na ně při místním ohledání upozornit, pokud je správní orgán opominul, ani nemohl v takovém případě jejich opominutí namítat. To, že správní orgán oznámil žalobci až zpětně, že provedl ohledání a že do spisu uložil, co sám zjistil, není postup podle § 4 odst. 3, 4 a § 51 odst. 2 správního řádu. Žalovaný tvrdí nepravdivě, že správnímu orgánu byl stav provedených terénních úprav znám, protože kdyby mu byl znám, nespojil by ústní jednání dne 1.7.2010 s ohledáním na místě. Žalobce dále uvedl, že základní náležitostí správního rozhodnutí je přesné vymezení předmětu řízení, pročez výrok rozhodnutí musí obsahovat všechny pozemky, na kterých se terénní úpravy dodatečně povolují. Nedostatek v této náležitosti nelze zhojit projektovou dokumentací ve spisu. Stavební úřad musí v dodatečném povolení dále stanovit podmínky pro dodržení výjimky podle zákona o ochraně přírody a krajiny ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných kriticky ohrožených a silně ohrožených živočichů. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 9.6.2004 „prvnímu zúčastněnému“ uložilo, (stručně řečeno) co musí dodržet, a stavební úřad mu musí uložit, jak. Žalobce dále konstatoval, že nebyl přizván k údajné závěrečné kontrolní prohlídce, takže se nemůže vyjádřit k nálezům stavebního úřadu, z nichž zjistil splnění podmínek výše uvedeného rozhodnutí. Žalobce naproti tomu z katastru nemovitostí bezpečně zjistil nepochybné nesplnění podmínky číslo 3 (velikost vodní plochy a mokřadu nejméně 350 m²), v důsledku čehož má důvodné pochybnosti o správnosti všeho ostatního, co stavební úřad zjistil, a důvodně pochybuje o splnění všech podmínek, zejména podmínky číslo 4, že v návozu hráze nejsou uloženy nepřípustné materiály. K znečišťování vodní nádrže na pozemku „prvního zúčastněného“ fekáliemi žalobce doplnil, že toto je hrubým porušením rozhodnutí „MŽP“ a že žalobce e) v tomto směru písemně upozornil stavební úřad i orgán životního prostředí, ale ty jeho podněty odmítly. Žalobce v nich přesně uvedl zdroj a způsob znečišťování - připojení přepadu z vodní plochy k přípojce odkanalizování stavebníkovy rodinného domu, což je v rozporu s předpisy. Skutečnost, která je také v rozporu s předpisy, a to že uvedená kanalizační přípojka je napojená do staré veřejné kanalizace, která není zakončená do městské „ČOV“, žalobce doložil fotografií jejího skutečného provedení, která byla pořízena bezprostředně před zahrnutím výkopu, ve kterém stavebník položil její potrubí. Závěrem žalobce poukázal na to, že žalovaný se nevyjádřil ničím novým, ale že opakuje, co tvrdí v odůvodnění svého rozhodnutí a co tvrdil již ve starších částech řízení. Žalobce proto znovu připomíná, že v řízení před správním orgánem byly hrubým způsobem poškozeny zájmy na ochraně přírody a krajiny a žalobcova procesní práva, jimiž je zmocněn tyto zájmy ve správních řízeních hájit.

VIII.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že všichni účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 28.2.2014, č.j. 57 A 9/2013-66, soud krom jiného vedl: „*Soud shledal důvodnými i námitky žalobkyň směřující proti zákonnosti postupu při ohledání na místě. Na základě ustanovení § 129 odst. 3 věta druhá stavebního zákona se v řízení o dodatečném povolení stavby postupuje podle § 111 až 115 téhož zákona. Podle § 112 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad oznámí účastníkům řízení, kteří jsou mu známi, a dotčeným orgánům zahájení stavebního řízení nejméně 10 dnů před ústním jednáním, které spojí s ohledáním na místě, je-li to účelné. Již z tohoto ustanovení lze dovodit, že jsou-li účastníci řízení zváni k ohledání na místě, mají právo být ohledání osobně přítomni. Stejně tak jako lze dovodit, že jedná-li se o ohledání na místě, nemůže se ohledání konat na jiném místě, než na místě, které je předmětem ohledání. Pokud by účastníci řízení nemohli být osobně přítomni ohledání na místě, jen stěží by bylo možné hovořit o tom, že jim byla v průběhu správního řízení dána možnost řádně hájit svá práva. Důkaz ohledáním je uveden v ustanovení § 54 správního řádu, kde je krom jiného vymezena i povinnost strpět ohledání věci na místě. Pokud jde o žalovaným namítané ustanovení § 172 stavebního zákona, toto ustanovení upravuje výhradně pouze podmínky vstupu „oprávněných úředních osob“ na pozemky a do staveb, nevylučuje však účastníky řízení z možnosti být přítomni při ohledání na místě samém. Zcela nad rámec shora uvedeného je nezbytné upozornit, že podle současného znění § 129 odst. 2 věta osmá stavebního zákona v řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Ohledání na místě samém je v řízení o dodatečné povolení stavby, v případě sporu mezi účastníky řízení, nezbytné, neboť jiným způsobem, než ohledáním na místě nelze vůbec ověřit, zda dokumentace stavby odpovídá jejímu skutečnému provedení. Tím, že prvoinstanční orgán neumožnil žalobkyním účastnit se ohledání na místě a žalovaný tento postup nenapravil, dopustily se správní orgány zásadního procesního pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobkyně při neznalosti skutečného provedení stavby byly zbaveny možnosti proti skutečnému provedení stavby účinně k ochraně svých práv brojít“.*

Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 20.11.2014, č.j. 2 As 69/2014 – 57, uvedl: „*K druhému zrušovacímu důvodu Nejvyšší správní soud uvádí, že argumentaci stěžovatele v otázce přítomnosti účastníků řízení při ohledání na místě, resp. v možnosti jejich vstupu na pozemek osoby zúčastněné na řízení bez jejího souhlasu, neshledává příliš přesvědčivou. Se stěžovatelem lze sice souhlasit v tom, že ze samotného znění § 172 stavebního zákona, resp. z jeho gramatického výkladu, skutečně nevyplývá, že by účastníci řízení měli být na pozemku osoby zúčastněné na řízení při ohledání její stavby přítomni. Tuto situaci je však třeba posuzovat v širším kontextu, daném základními principy správního řízení.*

Z nich mimo jiné plyne, že všichni účastníci správního řízení mají právo osobně se dokazování zúčastnit. Z § 51 odst. 2 vyplývá povinnost správního orgánu provádět důkazy pouze za předpokladu, že poskytne účastníku řízení možnost být přítomen jejich provádění. I ve správním řízení se pak uplatní ústavně zaručené právo účastníka řízení vyjádřit se ke všem prováděným důkazům ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Jedním z účelů ústního jednání spojeného s ohledáním na místě je přispět ke zjištění stavu věci bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu). Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že ohledání je jeden z nejbezpečnějších důkazů umožňujících správnímu orgánu, aby si mohl na základě vlastního pozorování a přímého srovnání zjištěných skutečností s výsledky dosavadního šetření učinit potřebné závěry pro rozhodnutí (důležitost ohledání jako důkazního prostředku lze v nyní posuzované věci spatřovat i v tom, že ohledání na místě je v řízení o dodatečném povolení stavby povinné), a účastníci řízení musí být k ohledání přizváni, mají právo klást otázky svědkům, popř. znalcům, jsou-li přítomni (viz rozsudek ze dne 15. 9. 2005, č. j. 5 As 38/2004 – 74; všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Ustanovení § 54 správního řádu umožňuje správnímu orgánu uložit povinnost strpět ohledání věci mimo jiné uživateli věci a za předpokladu dodržení zákonných podmínek pro využití tohoto institutu se uplatní i ve střetu s nedotknutelností obydlí garantovanému čl. 12 Listiny základních práv a svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 8 As 42/2009 - 242). Správní řád také zná prostředky pro zajištění účelu a průběhu řízení (srov. § 58 a násl. správního řádu). Výše uvedené obecné principy správního řízení se samozřejmě nedají bezvýjimečně aplikovat za každé myslitelné situace. Zpravidla tedy bude na správním orgánu, aby zjistil, zda v určité situaci právní řád neupřednostňuje před jejich uplatňováním ochranu jiných právních statků. Na nyní posuzovaný úkon stavebního řízení tedy musí být nahlíženo z hlediska proporcionality zásahu do práv jiných osob, zde konkrétně osoby zúčastněné na řízení jako stavebníka a vlastníka pozemku. Pokud stěžovatel argumentuje § 172 stavebního zákona, pak podle odst. 1 citovaného ustanovení je umožněno oprávněným úředním osobám vstupovat při opatrování důkazů pro vydání správního rozhodnutí na cizí pozemky, stavby a do staveb s vědomím (tedy nikoli se souhlasem) jejich vlastníků. Do obydlí však mohou oprávněné úřední osoby vstupovat, jen je-li to nezbytné pro ochranu života, zdraví nebo bezpečnosti osob (§ 172 odst. 3 stavebního zákona). Z citovaných ustanovení je tedy patrné, že pozemek osoby zúčastněné na řízení podléhá nižšímu standardu ochrany než by tomu bylo v případě vstupu do jeho obydlí, u něhož by bylo třeba vzít v úvahu zejména ústavně zaručenou nedotknutelnost obydlí (čl. 12 Listiny). V nyní posuzovaném případě by bylo dotčeno především právo na soukromí osoby zúčastněné na řízení; při posuzování závažnosti zásahu do tohoto práva pak není možné pominout to, že její pozemek sousedí s pozemkem žalobkyně a); osoba zúčastněná na řízení ostatně sama ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že ke dni 1. 7. 2010 nebyla na hranici těchto pozemků žádná překážka, která by bránila ve sledování jejího pozemku. Z hlediska poměřování proporcionality jednotlivých práv je třeba vzít v potaz také to, že řízení o dodatečném povolení stavby je řízením návrhovým, a je to tedy osoba zúčastněná na řízení, kdo se ve správním řízení něčeho domáhala. Výše nastíněné úvahy však stěžovatel při formulaci svého názoru o nemožnosti zajištění přítomnosti účastníků řízení při ohledání na místě přes nesouhlas vlastníka pozemku zcela pominul. Pokud svůj náhled na tuto problematiku založil toliko na tom, že stavební zákon ani správní řád takový postup (výslovně) neumožňují, dopustil se dle názoru Nejvyššího správního soudu nepřijatelného zjednodušování této právní otázky. Lze tedy souhlasit s

názorem krajského soudu, že přítomnost účastníků řízení při ohledání na místě byla v nyní posuzované věci nezbytná k zajištění jejich práv, a Nejvyšší správní soud neshledal žádnou (právní) překážku, která by provedení ohledání na místě za přítomnosti účastníků řízení bránila“.

Z právě citovaných pasáží rozsudku Krajského soudu v Plzni a rozsudku Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že správní orgány byly povinny provést „*ohledání na místě za přítomnosti účastníků řízení*“. I přes výslovný závazný právní názor, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, správní orgány takto nepostupovaly. Dopustily se tak porušení ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. Znovu je tedy třeba zopakovat, že ohledání na místě samém je v řízení o dodatečné povolení stavby, v případě sporu mezi účastníky řízení, nezbytné, neboť jiným způsobem, než ohledáním na místě nelze vůbec ověřit, zda dokumentace stavby odpovídá jejímu skutečnému provedení. Tím, že prvoinstanční orgán neumožnil žalobcům účastnit se ohledání na místě a žalovaný tento postup nenapravil, dopustily se správní orgány zásadního procesního pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobci při neznalosti skutečného provedení stavby byli zbaveni možnosti proti skutečnému provedení stavby účinně k ochraně svých práv brojit.

Dovolávají-li se správní orgány ustanovení § 112 odst. 2 věta první stavebního zákona, podle kterého ohledání na místě, popřípadě i od ústního jednání může stavební úřad upustit, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby a stanovení podmínek k jejímu provádění, je nezbytné zaprvé uvést, že vzhledem k tomu, že správní orgány byly vázány závazným právním názorem o nutnosti konat „*ohledání na místě za přítomnosti účastníků řízení*“, nemohly se této povinnosti účelově vyhnout ani odkazem na právě citované ustanovení. Zadruhé, na rozdíl od „*obecného*“ stavebního řízení je hodnota „*ohledání na místě za přítomnosti účastníků řízení*“ v řízení o dodatečném povolení, zvláště za situace spornosti skutečného stavu na místě samém, jiná. O tom již soud pojednal v předchozím zrušujícím rozsudku. S ohledem na to, že správní orgány na tyto závěry nijak nereflektovaly, je nutné je zopakovat znovu: „*Zcela nad rámec shora uvedeného je nezbytné upozornit, že podle současného znění § 129 odst. 2 věta osmá stavebního zákona v řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Ohledání na místě samém je v řízení o dodatečné povolení stavby, v případě sporu mezi účastníky řízení, nezbytné, neboť jiným způsobem, než ohledáním na místě nelze vůbec ověřit, zda dokumentace stavby odpovídá jejímu skutečnému provedení*“. Zatřetí, ustanovení § 112 odst. 2 věta první stavebního zákona dopadá na situaci, kdy je podána žádost o vydání stavebního povolení a „*stavebnímu úřadu jsou dobře známy poměry staveniště*“, aniž by se musel na místo samé dostavit a skutečný stav na místě samém jakkoli zjišťovat. To však nebyl nyní souzený případ. Správní orgány totiž nečerpaly své závěry z „*dobrych znalostí poměrů stanoviště*“, žádné „*dobré znalosti poměrů stanoviště*“ neměly, k tomu aby zjistily skutečný stav na místě samém, musely konat „*kontrolní prohlídky*“. Tou pak pouze nezákonně obešli povinnost konat „*ohledání na místě za přítomnosti účastníků řízení*“.

Dlužno doplnit, že nebylo-li dosud v souladu se zákonem provedeno zjištění skutkového stavu na místě samém, nedostali účastníci řízení možnost od skutečného stavu věci odvodit svoje námitky. Není-li současně znám skutečný stav na místě samém, nelze

dosud uplatněné námitky účastníků jakkoli řešit, neboť k posouzení jejich důvodnosti či nedůvodnosti je nejprve třeba znát skutkový stav na místě samém. To platí jak pro námitky žalobkyň o negativním vlivu stavby na jejich nemovitosti, tak pro námitky žalobce e) o vlivu stavby na ochranu životního prostředí či zda byl prvoinstančním rozhodnutím vyčerpán celý předmět řízení.

Nad rámec uvedeného je nezbytné připomenout, že otázka vlivu stavby na nemovitosti žalobkyň v souvislosti s tvrzeným zvýšením hladiny spodní vody a sníženou retenční kapacitou vodní plochy, je otázkou odbornou.

Jak soud uvedl již v předchozím zrušujícím rozsudku „jedním z možných důkazů ve správním řízení je důkaz znaleckým posudkem. V ustanovení § 56 správního řádu je pak uvedeno, že závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce. Usnesení se oznamuje pouze znalci. O zamýšleném ustanovení znalce, popřípadě o ustanovení znalce správní orgán vhodným způsobem účastníky vyrozumí. Správní orgán znalci uloží, aby posudek vypracoval písemně a předložil mu jej ve lhůtě, kterou současně určí. Může znalece také vyslechnout.“.

Z ničeho nevyplývá, že by příslušné úřední osoby disponovaly odbornými znalostmi potřebnými k posouzení této sporné otázky, ani že by jiný správní orgán tuto otázku vyřešil. Bylo tudíž povinností správních orgánů k vyřešení této otázky ustanovit znalce. Znalecký posudek nelze nahradit laickými domněnkami neodborníků. Závěry prvoinstančního orgánu o tom, že „stavba nezměnila výšku hladiny spodní vody, vlhkost nemovitostí účastníků řízení je způsobena povodněmi z roku 2002 či nevhodným užíváním objektů“, nebo žalovaného o tom, že „situace v území je jednoznačně určena stálou vysokou hladinou spodní vody, která souvisí s množstvím vody v blízké řece Úhlavě, a že na stav nemovitostí v území měla také významný vliv povodeň z roku 2002“, nejsou ve správním řízení jakkoli použitelné, neboť se neopírají o žádný v souladu se zákonem provedený důkaz.

Prvoinstanční orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí na straně 27 uvedl: „Vzhledem k tomu, že správní orgán po celou dobu vedeného řízení zjišťoval skutečný stav v území, způsob získávání údajů o území nebyl jednoduchý (účastníky byly uváděny i nepravdivé údaje), veškeré informace byly ověřovány, dospěl správní orgán k závěru, že ve věci může rozhodnout bez důkazu znaleckého posouzení věci, a to na základě skutečně zjištěného stavu území a podkladů předložených žadatelem. Své rozhodnutí správní orgán neopírá o znalecký posudek“. K těmto závěrům prvoinstančního orgánu je nezbytné uvést, že žádná z jím uváděných skutečností není skutečností, se kterou by počítalo ustanovení § 56 správního řádu, resp. pro kterou by nebylo nutné k posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, ustanovit znalce.

IX.

Vypořádání námitek osoby zúčastněné na řízení.

Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu

se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku uvedl, že „z hlediska poměrování *proporcionality jednotlivých práv je třeba vzít v potaz také to, že řízení o dodatečném povolení stavby je řízením návrhovým, a je to tedy osoba zúčastněná na řízení, kdo se ve správním řízení něčeho domáhala*“. Tento závěr je odrazem zásady, kterou je ovládáno řízení o dodatečném povolení stavby, tj. že důkazní břemeno ohledně splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby leží na žadateli. Vyplývá tak ze slov uvedených v ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona „*pokud stavebník nebo její vlastník prokáže*“. Pokud tak žadatel neučiní, tedy neprokáže, že stavba je v souladu s ustanovením § 129 odst. 2 stavebního zákona, bude nařízeno odstranění stavby.

K posouzení, zda stavba je či není v souladu s ustanovením § 129 odst. 2 stavebního zákona, je nezbytné konat „*ohledání na místě za přítomnosti účastníků řízení*“. K tomu však dosud nedošlo. Výsledky ohledání nelze nahradit „*koukáním přes plot*“ ani tvrzením žadatele o tom, co se ve skutečnosti v místě stavby nachází či nenachází. Teprve po „*ohledání na místě za přítomnosti účastníků řízení*“ bude moci správní orgán náležitým způsobem vyhodnotit jednotlivé námitky účastníků řízení a za využití závěrů znaleckého zkoumání a eventuálních dalších důkazů dospět k závěru, zda zde jsou podmínky pro dodatečné povolení stavby či naopak pro nařízení jejího odstranění.

X.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že žaloby byly důvodné, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). K vytčeným procesním vadám došlo již v řízení před správním orgánem prvního stupně, a proto soud přistoupil i ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí, jak umožňuje ustanovení § 78 odst. 3 s.ř.s. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

XI.

Odůvodnění neprovedení navržených důkazů.

Soud neprovedl žádný žalobci ani osobou zúčastněnou na řízení navržených důkazů, neboť provedení těchto důkazů nebylo třeba k posouzení důvodnosti žaloby.

XII.

Náklady řízení.

Žalobci měli ve věci samé plný úspěch, a proto jim soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku, když každá ze žalobkyň i žalobce na soudním poplatku zaplatili částku ve výši 3.000 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 29. února 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová